

Иоан Асен се изправи за да изпрати верния си помощник. Подпря се на облегалото на стола. За миг бе усетил леко виене на свят. Все пак ударът бе неочакван и жесток. Един по един изпадаха верните лъде. А царското око трябваше над всичко да бди, денонощно, неотменно.

- Почакай малко. Нещо ми дойде на ум. Човек падне от кон или неверна болка го издебне - всичко става. До сега не бях взел решение и по една важна работа. Трябва най-сетне да се уреди въпросът с наместничеството. Определих лицата. Напиши грамота в която изявявам, че след смъртта си определям за наместници на Калимана, ако той е още непълнолетен: тебе, брата си Александра и патриарха. Утре, на Енвден, ми я донеси за подпис и златен печат.

Великият логотет се поклони дълбоко, за да скрие тревогата и външеността си.

Царят направи няколко крачки:

- Сбогом, Григорий.

Остана заслушан в отдалечаващите се стъпки, които бавно заглъхваха в дългите тремове. Далеч изцвили кон. Тревожно и продължително. Изскърцаха веригите на подвижния мост. От отворения прозорец надничаше късзелено небе. В градините, долу, дърветата шумяха гъсто и непрестанно, залюляни от вятъра.

Изведнъж Иоан Асен притисна ръце към сърцето си. Тъмно було падна пред очите му. Той залитна със сподавен стон, помъчи се да стигне до масата. Устните му зовяха, ала никакъв звук не излизаше от устата му.

Простря десница, подири подкрепа. Не намери.

В последния миг, пред чезнещия му взор прелитнаха като мълния, в луда превара, тълпящи се един зад друг, един през друг, куп образи, ясни, чисти, сякаш огрени от тайнствен светлик: десницата на Асена стария, баща му, сграбила копие окичено с безброй пъстри кордели - очите на Иваница, строги и жестоки, неумолимо отправени към някакъв огромен, невероятен блян - кротката усмивка, мамещата червена кърпа на Ана - благославящите ръце на кардинал Леоне да Санта Кроче, слизащи с пап-